

Kühne Katalin

Konok hűség

(Wass Albertre emlékezete)

*Mélyből feltört sóhajok zokogták
hangomat hegyek visszhangozták
falusi harangok kongatták
tekintetem üzött riadt
szülőfalum üres kihalt
házam kapuja kidőlt
ablakaim üvege kitört
megtörni nem tudták
egyenes gerincemet
nem hajlott el
szálfa termetem
kegyetlen poroszlók
tepertek földre
körmömet égették
lelkemet gyötörték
bujdostam vándoroltam
otthonra igen de
hazára nem leltem
csend van kicsi házamban
rózsáim közt nő a gyom
árva házam fala omlott
órám megállt
nem üt már
éjfekete sötét
mindent előnt elborít
harcmezőn halál pusztít
elmúlás illata leng
bujdostam messzi földre
hazátlanul mindörökre
mégis hittem az emberben
magyar megmaradásában
erős szívós kitartásában
prófétafa kiáltásában
üzentem óceán partjáról
emlékeztem hazai tájról
éberem idegenben éltem
éjjel otthon álmodtam
odaátról anyanyelven
igaz megtartó szeretettel
reményt küldtem
magyar sorsról
bujdosó imával
daloltam honvággyal
hazafias lánggal*

*csillagvirággal gyertyákkal
láthatatlan lobogó lengett
magányom templomában
„kitűztem fent az ormokon
csillagommal meglobogtattam”
alkonyati rózsa szirma
vadgalamb bűgása
hársfa illatozása
házsongárdi temető
harangot kongatott
hegytetőn keresztek
szüleim szerelmem
sirattam nagypénteken
feltámadáskor mindenkor
távolban tengerparton
az idő hogy’ szaladt
öregedő lankadt testem
velem volt Istenem
álmban üztem vadat
hegyeimben barangoltam
hazámat add vissza Istenem
segíts meg engemet
hadd térjek haza ünnepre
úttalan utak helyett
tapossak szarvasnyomot
bércek énekeljenek
magyaroknak vigasztalót
susogjanak lombok
zöldelljenek jegenyék
hajladozzanak zászlók
szélben lobogjanak
hirdessék a szentséget
hatalmak inogjanak
hatalmasok ítéltessenek
népek békében éljenek
háborúk véget érjenek
országok hegyek vándora
hazataláljon végre
szülőföldjére Erdélybe
ősi fák közt pihenjen
hazai földben nyugodjon
konok hűsége példát adjon
a kő maradjon jelet hagyjon
végső álmát Isten vigyázza*

Kühne Katalin

Általad, Veled

*Szeretet kiapadhatatlan forrása
Te, Isten gyermeke!
Szálljon reám kegyelmed minden áldása,
őrizze lelkemet.
Adj vigaszt a szenvedő emberiségnek,
minket ne ítélj meg!*

*Fagyos leheletünket olvassza tüzed,
emeljük szívünket
Hozzád, fényességes Urunk! Tekinteted
fordítsd végre felém,
bocsásd meg összes vétkemet, emelj engem
magadhoz közelébb!*

*Világítsd sötét éjem', kiüresedett
kétségbeesésem!
Borítsd most ragyogó köpenyed fölébem,
sugárzó fényeddel
változtasd tündöklő egekké, reménnyé!
Áldott hited tüze*

*jéggé fagyott lelkemet melegítse,
sajgó sebeimet
gyógyírral kenegesd, kötdzd fehér gyolcsba,
szárítsd fel könnyemet!
Ne süllyedjek sötét, örvényes folyóba,
Úristen, kegyelmezz!*

*Szűzanya egyszülött isteni gyermeke,
űzd el félelmemet!
Hozz rám nyugodt álmot, békességet, csendet!
Segíts az embernek
helytállni, becsületben felemelkedni,
élni szeretetben,*

*Általad, Veled bizonyítani hitem,
örök reményemet!*

